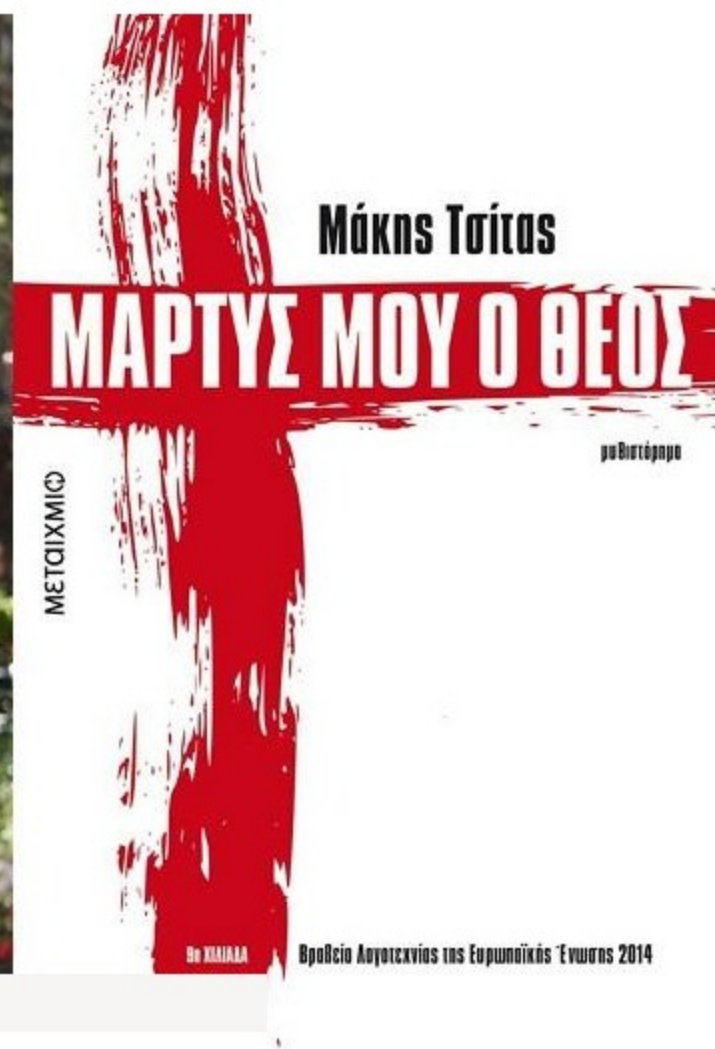

ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΤΑΣ. Μάρτυς μου ο Θεός. Μυθιστόρημα. Μεταίχμιο, 2020. Σελ. 280.

ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ 11.10.2020, 06:00

Απόηχος συλλογικής ιλαροτραγωδίας

A- A+

Ελένη Λιντζαροπούλου
Επιμέλεια: Μισέλ Φάις

Η επανέκδοση του βραβευμένου, με το βραβείο λογοτεχνίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (2014), μυθιστορήματος του Τσίτα, «Μάρτυς μου ο Θεός», δεν ήταν έκπληξη για όσους παρακολουθούμε την πορεία της σύγχρονης απαιτητικής λογοτεχνίας.

Για όσους μάλιστα το αγαπήσαμε και συνδεθήκαμε ιδιαιτέρως με τον ήρωά του, τον μοναδικό Χρυσοβαλάντη, στη λογοτεχνική και τη θεατρική του εκδοχή, η επανέκδοση αυτή αποτελεί ευκαιρία να ξαναδιαβάσουμε και να ξαναθυμηθούμε λεπτομέρειες που εξ αρχής μάς συγκίνησαν, μας έκαναν να κλάψουμε και να γελάσουμε και, κάποιες φορές, μας συγκλόνισαν.

Ο Τσίτας, μάστορας της μικρής φόρμας, ευρηματικός θεατρικός συγγραφέας, αλλά και συγγραφέας παιδικών βιβλίων, με μοναδική ακρίβεια αναδεικνύει τα συστατικά της προσωπικότητας του λογοτεχνικού αντιήρωα, του χαμένου, του αφελούς, του βιασμένου σωματικά και ψυχικά ανθρώπου, εκθέτοντάς μας με δραστικό χιούμορ τη ζωή του μέσα από μια εξομολόγηση στην οποία ο πρωταγωνιστής ανασυνθέτει την πορεία του προς την παράνοια.

Το πολυσυζητημένο και πολυμεταφρασμένο βιβλίο, που αποτέλεσε έναν προφητικό πρόλογο στην οικονομική κρίση, μας μεταφέρει στην περίοδο της απόλυτης ευφορίας των Ολυμπιακών Αγώνων, τότε που σαν αφελείς ή αδιάφοροι δεν διαβάσαμε προσεκτικά τις ενδείξεις και δεν προείδαμε το ζοφερό μέλλον της χρεοκοπίας και της απόγνωσης που ανέμενε τη χώρα.

Στις σελίδες του βιβλίου οι στιγμές ασυγκράτητου γέλιου εναλλάσσονται μ' εκείνες αφόρητου σπαραγμού. Ο Χρυσοβαλάντης αποτελεί έναν μυθιστορηματικό τύπο που ακροβατεί ανάμεσα στο τραγικό και το γελοίο τόσο αβίαστα που μας γίνεται οικείος. Ο Χρυσοβαλάντης, παράλληλα με τον απίθανο σπαραγμό της ζωής του, την εκμετάλλευση που δέχεται από τους γύρω του, συγκεντρώνει και όλα τα αντιπαθητικά μας εθνικά γνωρίσματα: ξενοφοβία, θρησκοληψία, πατριδολαγνεία, μιζέρια, αφέλεια, εξ ου και εμφανίζεται τραγικά γελοίος, κωμικά δραματικός

Η διαφυγή στην τρέλα, ανεβαίνοντας τα σκαλιά της Μητρόπολης για την «ενθρόνισή» του, αποτελεί μια υπερρεαλιστική αλλά και σπλαχνική στιγμή του συγγραφέα προς το δημιουργημά του. Ο Μάκης Τσίτας, που φαίνεται να αγαπά από την πρώτη μέχρι την τελευταία λέξη τον ήρωά του, του δίνει την ευκαιρία να αποδράσει από την πραγματικότητα που απειλεί να τον σκοτώσει. Ένα σκληρό και αδιάφορο οικογενειακό και επαγγελματικό περιβάλλον που τον απομυζά, που δεν εκτιμά και δεν του αναγνωρίζει τίποτα. Στο κέντρο του, ο υπερχρεωμένος, δανειόπληκτος, αρχαιοπληκτος, ηδονόπληκτος Έλληνας, ο Χρυσοβαλάντης, που μπορεί φαινομενικά να μη μοιάζει πολύ στον καθέναν από εμάς, όμως κουβαλά, με μοναδική αυτοθυσία, ως άλλος αμνός του Θεού, τα αμαρτήματά μας.

Στην επανέκδοση, ο Χρυσοβαλάντης μάς καλεί άλλη μία φορά να τον γνωρίσουμε και να τον αγαπήσουμε. Αυτό είναι πολύ εύκολο. Καθώς ο ήρωας του Τσίτα δεν είναι μόνο στέρα χτισμένος, είναι πλέον και αξεπέραστα δικός μας.